

18

Καποια άλλη φορά εδλεπα οτι με υπνωτιζαν και δεν μπορουσα να ξυπνησω, ενιωθα σαν να ημιουν καρφωμενη πανω στο κερδατι, ακομα και στον υπνο μου δεν μπορουσα να γυρισω πλευρο και τοτε ειπαν οτι θα πεθανω. Μολις ενιωσα οτι πεθαινα, ξυπνισα τρομαγμενη.

19

Πολλες φορες βλεπω οτι πεφτω ειτε απο γκρεμο ειτε απο εξωστη παλιου σπιτιου στο χαος και ξυπνω με την αγωνια του πεσιματος.

20

Ειδα οτι ο μικρος αδελφος μου θα πεθαινε σε λιγες ωρες και του ετοιμαζαμε τα ρουχα, το φερετρο κλπ. και τον ειδα να μπαινει μεσα για να κανει προβα. Τον εδρεξα με νερο (δε θυμαμαι αν απο απροσεξια τον εδρεξα η εσκεμμενη). Θυμαμαι οτι το φερετρο ηταν δρεμμενο και υπηρχε και νερο, το οποιο μαζεua και σκεφτομουν οτι επρεπε να το μαζεψω, γιατι ο αδελφος μου θα κρυωνε. Αφου το μαζεψα απο τη μια μερια, ηθελα να το μαζεψω και απο την αλλη, αλλα δεν μπορουσα, επρεπεε να περασω μεσα απο ενα μακροστενο φυγειο, μεσα στο οποιο θρισκοταν μια καταπακτη την οποια θα ανεβαινα να φτασω στο μερος που θρισκοταν το υπολοιπο μισο του φερετρο να μαζεψω τα υπολοιπα νερα. Μολις μπηκα στο φυγειο (θυμηθηκα πως εχω ξαναμπει, ισως σε αλλο ονειρο) δγγηκα γιατι κρυωνα και καθως ετοιμαζομουνα να ντυθω να ξαναμπω, ξυπνησα.

21

Χτε ε βραδυ ονειρευτηκα πως πηγαινα βολτα με καποια παρεα με αυτοκινητο, σε καποιο μερος γνωστο. Σε καποια στιγμη το αυτοκινητο σταματησε και κατεβηκαμε κατω. Το παιδι που το οδηγουσε το πυροβολησε ενας απ την παρεα κι εγω το αποτειωσα. Μετα το πτωμα του δρεθηκα στην ταρταα του σπιτιου μου, τυλιγμενο σε μια κουδερτα. Δεν ηθελα να σκεφτομαι οτι το εκανα αυτο και ηθελα να ξεφυγω απ αυτο. Η γειτονια βλεποντας το πτωμα ειδοποιησε την αστυνομια και ηρθε για να κανει ανακρισεις. Απο τη μια φοδομουν και απο την αλλη προσπαθουσα παραπλανητικα να μιλω με τους αστυφυλακες να μην δεχτω πως φοδχηκι. Αλλα τελικα σκεφτηκα πως επρεπε να παραδοθω.

ΝΙΚΗ

22

Βρισκομουν σ ενα αγονο ξεροστοπο και εσκαδα με τα χερια μου ενα λακκο. Τα χω-

μα ήταν πολύ ξερό, πετρωμένο. Κοντά μου υπήρχε σαν μοναδικό ιχθύος ζωής ένα πανυψήλο κυπαρίσσι. Δεν έσκαβα σα να είχα κάποιον σκοπό. Δεν αισθανόμουν τίποτα, λες και ήμουν ένα πλάσμα χωρίς σκέψη, χωρίς αισθητικότητα.

23

Βρισκόμουν σε μια κλουδά (για κουνελία). Η κλουδά αυτή ήταν τετραγωνή και στενή και στηριζόταν στην αιμμο με ξυλίνα ψήλα ποδια. Είχε χρώμα ασπρο και σε μερικά σημεία είχε ξεφτίσει. Ήμουν κλεισμένη μέσα διπλωμένη στα δυο για να χωράω. Γύρω μου ήταν ακαθαρσίες. Κοιτούσα τα πλατάνια και την φουρτούνιασμένη θάλασσα σα να μην τα έδλεπα. Η σκέψη μου ένα κακό. Δεν αισθανόμουν τίποτα, όπως οι άνθρωποι - φυτά.

24

Έτρεχα σ ένα μέρος που δεν είχε δένδρα, μοναχα γκριζα πανηψύλα χορτα, που εμφανήν το μποϊ ενος ανθρώπου. Ο ουρανός είχε κι αυτός ένα γκριζο χρώμα. Ήμουν ντυμένη μ ένα φορεμα που είχε το χρώμα του καπνού και φανταζα αύλη. Ενιωθα ότι αν απλώνε κάποιος το χερι του να μαγγίξει, θα διαλυομουν. Εφτατά μπροστα σ έναν πανυψήλο κορμο δένδρου. Δεν είχε καθολου κλαρια κι είχε το χρώμα της σκουριάς. Στην κορυφή του ήταν τυλιγμένος ένας σκελετος που ήταν σκεπασμένος μ ένα ασπρο σεντονι. Τα ποδια του και τα χερια του ήταν δεμένα στην πίσω πλευρα του κορμιου και το κεφαλι του κρεμόταν. Δεν ενιωθα φόβο, αρχισα όμως να φωναζω βοήθεια, δεν ήξερα όμως γιατί.

25

Εδλεπα ότι βρίσκoμουν σ ένα σπιτι και επικρατούσε απολυτο σκοταδι. Αισθανόμουν αγωνία και τρομο σαν να περιμενθα έναν κορατο εχθρο. Κοιτούσα απο τις γριλιές του παραθυρου και προσπαθουσα να ξεχωρισω θορυβους. Άκουσα φτερουγισματα και αισθανθηκα σαν να μου εριχναν κρυο νερο στην πλατη. Άνοιξα το παραθυρο και ειδα αμετρητα μαυρα πουλια να πετουν μπροστα μου. Όταν εφυγαν αισθανθηκα ανακουφιση επειδη δεν ήμουν εγω το θυμα τους.

26

Προχωρούσα σ έναν χωματοδρομο με σφυκτο το κεφαλι. Γύρω μου ήταν δέντρα που εμπλέκαν τα φυλωματα τους πάνω απ το κεφαλι μου. Σηκώσα το κεφαλι μου και ειδα μια απήρη φοβια κατσικα με φουσκωμένη την κοιλια της, να κρεμεται απ τα ποδια που ήταν δεμένα μ ένα σχοινη απο ένα δένδρο. Το στομα της ήταν ροζ, μισανοιχτο και απ αυτο εδγαίνε ένα κιτρινωασπρο υγρο, που επεφτε στο χωμα. Ενώσω τρομερή αηδία και φρίκη, η φωνή μου είχε σήσει στο στομα μου. Τα ποδια μου δεν με κρατούσαν και το στομαχι μου είχε βείθει κομπος. Τα μάτια μου είχαν μείνει πάνω στην κρεμασμένη κατσικα, σα να είχαν κοκαλώσει.

27

Βρισκόμουν στην αυλή ενός σπιτιού, κοντά σ έναν τετραγωνό λακκο. Ο πατέρας μου είχε μπει εκεί μέσα και μ ένα ψιτάρι πετούσε το χώμα έξω απ τον λακκο. Η αδελφή μου ήταν δίπλα μου. Κλαιγαμε και οι δυο βουδά έχοντας στυλωμένα τα ματια μας στον πατέρα μου που ασκαθε. Μολις τελειωσε το σκαμνιο, ο πατέρας μου μπηκε μέσα στο σπιτι και ξαναδωγγκε κουβαλώντας στα χερια του την μητέρα μου. Την πεταξε μέσα στο λακκο και επείτα αρχισε να την σκαπαζει με χώμα. Αισθανομουν απελπισια, ηθελα να ξεσπασω σε γοερα κλαματα, να τραδηξω τα μαλ- λια μου, να χτυπηθω στο χώμα. Αλλα παρεμεινα στυλωμενη να κοιταζω το λακ- κο και μονο μερικοι λυγριοι, σαν σπασμοι εδβαιναν απ το λακκο μου.

28

Ημουν με μια παρεα απο αγορια και κοριτσια σ ένα μερος που εμοιαζε με το Δασυλιο. Εξεκοφα απ αυτην και αρχισα να εξερευνω την περιοχη γυρω μου. Κρυμ- μενο πισω απ τα δενδρα ειδα ενα ξυλινο σπιτακι που εμοιαζε με σαλε. Πλησιασα και ανοιξα την πορτα. Εκπληκτικη ειδα οτι το εσωτερικο του σπιτιου ήταν ενα μιγμα εκκλησιας και φτωχοσπιτου και ειχε στο χωλ δυο μαυρες πολυθρονες και δυο καντηλιερια αριστερα και δεξια. Μπηκα στο κυριως δωματιο. Αριστερα και δεξια ήταν στασιδια και καρεκλες στη σειρα. Οι τοιχοι ειχαν μερικα εικονισματα. Φωτισμος στο σπιτι δεν υπηρχε, οτι εμπαينه απο τις γριλιες του παραθυρου. Α- πορροφημενη οπως ημουν να κοιταζω γυρω μου, δεν καταλαβα αμεσως οτι καποι- ος στεκοταν πισω μου. Γυρισα ξαφνιασμενη και ειδα εναν αντρα ψηλο και σω- ματωδη γυρω στα 50, με ασπρα μαλλια και ντυμενο στα μαυρα να με κοιταζει. Με εσπρωξε ξαφνικα και επείτα στο παιτωμα, γονατισε δίπλα μου και αρχισε να με φιλαει. Μου αρεσαν τα φιλια του, αισθανθηκα ομως την αναγκη ν αμυνθω. Τον χτυπησα στο κεφαλι μ ένα αιχμηρο αντικειμενο και οταν ξαπλωθηκε δίπλα μου μισοαναισθητος ανοιξα την πορτα και δγηκα έξω τρεχοντας. Ριχνοντας μια ματια πισω τον ειδα να με κοιταζει.

29

Βρισκόμουν μαζί με τη μητέρα μου σε μια ξυλινή βαρκα. Η θαλασσα ήταν φουρ- τουνιασμένη και θολη. Τραβουσαμε κουπι δυνατα γιατι τα κυματα παρκατερχαν. Η βαρκα σε μια στιγμη αναποδογυρισε και βρεθηκε στο δυθο της θαλασσας. Δεν υπηρχε κανενα ψαρι, μονο μερικες πετρες. Εδινα ωθηση στο κορμι μου - γεματη αγωνια - για να μπορεσω ν ανεβω στην επιφανεια. Δεν ηθελα να πνιξω και αυτη η αισθηση μου εδινε κουραγιο. Ομως οσο και αν τυναζα το κορμι μου προς τα πανω δεν μπορουσα να δγαλω το κεφαλι μου στην επιφανεια, γιατι αισθανομουν καρφωμενη απο μια αορατη δυναμη. Πατησα πανω σ ένα βραχο που ήταν γεμα- τος σκουλικια και δοκιμασα για τελευταια φορα.

30

Ήμουν σ' ενα δάσος μαζί με δυο άλλες κοπέλες. Τα δένδρα ήταν το ένα κοντά στο άλλο. Κυριαρχούσε ενα σκουροπρασινό χρώμα. Η μεγαλύτερη κοπέλα από εμάς, έδειξε ενα θαμνό και μας είπε: «Εσείς οι δυο θα τρεφέστε ως εκεί. Οποια κουραστεί και δεν γυρίσει πίσω θα πεθάνει. Το αντίθετο θα ισχύσει για οποία δεν κουραστεί». Αρχίσαμε να τρεχούμε. Στα μισά του δρόμου αρχίσα να κουράζομαι. Αισθανόμουν τα πόδια μου βαριά, το ίδιο και το σώμα μου και τα χέρια μου. Πιρακαλούσα να μην πεθάνω, να μπορέσω ν' αντέξω όλη τη διαδρομή. Η αγωνία μου για την νίκη έκανε την καρδιά μου να τρέμει. Μόλις όμως πλησίασα στον θαμνό, έπεσα μισοαναίσθητη στο χώμα. Προσπαθούσα να σηκωθώ, αλλά μόνο με το μυαλό μου το σώμα μου έμεινε ακινητό. Η φωνή μου εδούλει μισσημένη, σαν ψιθυρός. Πίσω από τον θαμνό όπου ήταν κρυμμένος, βγήκε ο Σάκχλις. Έπεσε πάνω μου και εγώ αρχίσα να λιωνώ. Αισθανόμουν τόσο εξασθενημένη και αδυναμική και στο σώμα και στην ψυχή που δεν μπορούσα να τον απορροήσω. Η θέλησή μου για να ζήσω είχε σβήσει. Το σώμα μου ζάρωνε και ελιωνε, ώσπου έμεινε μόνο ο σκελετός μου.

31

Ήμουν σ' ενα μέρος που από την αριστερή πλευρά του υπήρχε ένας περκαϊτσένκος κήπος γιομάτος με λουλουδιά, γρασιδι, ιτίες, λευκές και πετρίνες πηγές, και από την άλλη πλευρά του υπήρχε η θάλασσα που ήταν φουρτουνιασμένη και βρωμική. Σίγα - σίγα δυθίζονταν σ' αυτήν ενα καραβί που ήταν κατεκκλιμένο σαν κούτσουρο και ήταν γεμάτο τρυπες. Σανίδες ξεκόλουσαν από πάνω του και έπεφταν στην θάλασσα. Οι άνθρωποι, καβαλισμένα τεράτια, ουρλιάζοντας και κρατώντας τα μάτια τους ριχγόνταν στην θάλασσα.

Έβλεπα όλα αυτά που γινόνταν με αδιαφορο βλέμμα και δεν ένιωθα καμία συγκίνηση, ούτε ιχνός λύπης, ούτε ιχνός αίσθημάτων. Κοντά μου καθόταν ένας νεκρός με μακριά μαύρα μαλλιά και γενειά. Με τα χέρια του είχε αγκαλιάσει τα γόνατά του και κοιτούσε κι αυτός την καταστροφή με ένα ήρεμο και τελείως αδιαφορο βλέμμα.

32

Έβλεπα ότι περιπλανιόμουν στους δρόμους μιας αγνώστης πόλης. Ήταν γεμάτη από μαγαζιά με έντονα χρώματα και πληθώρα προϊόντων. Ο κόσμος που περνούσε από δίπλα μου ήταν πολύς και κοιτούσε με περιέργεια τα εμπορεύματα. Επίσης στον δρόμο υπήρχαν πολλά αυτοκίνητα. Παρ' όλη όμως την κίνηση που επικρατούσε γύρω μου, δεν ακουγόταν ούτε φωνές, ούτε οι θορύβοι από τα αυτοκίνητα. Είχα την εντύπωση ότι βρίσκομαι σε νεκρή πόλη. Περπατώντας εφθάσα σε μια λεωφόρο. Απεναντί μου ήταν κατι κτίρια παλιά και καπνισμένα. Πηγαίνοντας προς τα εκεί είδα μια τεραστία πλατεία που είχε δένδρα με λιγότερα φυλ-

λα και αντι για παγκάκια ειχε κερκίδες. Δεν υπηρχε εκει καθολου κοσμος σε αντιθεση με την κίνηση που ειχα δει στο δρομο. Με πλημμυρισε αισθησια παγωνιας και απολυτης μοναξιας. Ανεβηκα στις κερκίδες και κοιταξα κατω. Εκπληκτικη ειδα οτι απλωνοταν μια απεραντη ταραγμενη θαλασσα. Επειτα παιρνοντας το δρομο της επιστροφης γυρισα στον δρομο οπου ηταν τα καπνοσιγαια κτίρια. Εκει υπερχε μια σταση λεωφορειου και υπηρχε ηδη ενα λεωφορειο σταμνημενο. Ειχε σκστεινιασει και η πολη φωτιζονταν απο κοκκινα φωτα. Μπηκα μεσα και το λεωφορειο ξεκίνησε. Οι ανθρωποι που ηταν γυρω μου ειχαν ενα θολο και απλανεσ θλειμμα και στα χειλη τους ηταν χαραγμενο ενα ηλιθιο χαμογελο. Η εντυπωστη οτι βρισκομουν σε μια πολη - φαντασμα ξαναγυρισε στο μυαλο μου.

33

Βρισκομουν σ ενα χωραφι που ηταν γεματα απο ελιες και αμπελια. Εδρεχε ασταματητα και το χωμα ειχε γινει λασπη. Κρατουσα μια μαυρη ομπρελλα και περπατωντας αναμεσα στ αμπελια εφαχνα για καποιον. Τσαλαδουτωντας μεσ στα λασπονερα πηγα στην μεγαλυτερη κληματαρια που υπηρχε στο χωραφι. Εκει, κατω σε μια λακουδα γεματη, λασπη κοιμοταν ενας νεαρος. Τα μαλλια του, το ρεφαλι του, το προσωπο του και ολο του το σωμα ετσι οπως ηταν δουτηρημενα στη λασπη φαινονταν σα πηλος που πλαθονταν εκεινη τη στιγμη. Του επιασα το χειρι και τον τραδηηξα προσπαθωντας να τον σηκωσω. Τα ποδια του βουλιαζαν μεσα στο μαλακο χωμα. Αυτος κοιμοταν ακομα και οταν τον αφηνα για να ξαναπροσπαθησω να τον σηκωσω βουλιαζε μεσ στην λασπη τραδωντας μαζι του και μενα.

34

Περπατουσα μαζι με δυο κοπελλες σε μια αγονη περιοχη. Το μονο ιχνος ζωης που υπηρχε ηταν κατι ξεροχορτα που μ αυτα ηταν γεματη η περιοχη. Σουρουπωνε. Πλησιασαμε σ ενα ερειπωμενο πετρινο σπιτι. Σκεπη δεν ειχε μονο μερικα τετραγωνα ανοιγματα, για παραθυρα και για πορτα. Στους πετρινους τοιχους του σπιτιου ηταν φυτρωμενα χορτα. Μας ειχε δημιουργηθει η παρξενη εντυπωστη οτι το σπιτι ηταν ιεκκλησια. Πραγματι οταν μπηκαμε μεσα, στην γωνια των ποιχων υπηρχαν χρυσα καντηλεια γεματα απο κερια. Πατωμα δεν υπηρχε στο εσωτερικο, μονο σκληρο χωμα και ξεροχορτα.

ΕΥΗ

35

Βρισκομουν στην ταρτασα του σπιτιου μου με τους γονεις μου. Ηταν νυχτα και ο ουρανος ηταν γεματος αστερια. Κοιτουσα τον ουρανο, οταν κατι φωτεινο, πε-